

Οι πνευματικοί συνοδοιπόροι του γέρ. Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτου

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης](#)

Η μελέτη του π. Χαριλάου Παπαγεωργίου για τη θεολογία του Γέρ. Αιμιλιανού (προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.remptousia.gr/?p=85257>), εισέρχεται στην ενότητα των πνευματικών συναθλητών του.

Ε. Οι πνευματικοί συνοδοιπόροι του γέροντος

Η πνευματική σπορά της φιλοκαλικής αναγέννησης των Κολλυβάδων και του αγίου Νεκταρίου – ως ενδιάμεσου κρίκου με το νεοφιλοκαλικό κίνημα – καρποφορεί στα πρόσωπα των συγχρόνων μας γερόντων. Με τους σημαντικότερους εξ αυτών ο π. Αιμιλιανός διατηρούσε εμμέσως ή αμέσως μια προσωπική κοινωνία είτε σε επίπεδο προσευχητικής εμπειρίας είτε σε επίπεδο αδελφικής επικοινωνίας οδεύοντας σε μια κοινή πορεία μαζί τους. Σύμφωνα με τις μαρτυρίες των πνευματικών του παιδιών[215] σχετίζεται με σημαντικότερες πνευματικές φυσιογνωμίες και οσιακές μορφές των ημερών του όπως οι πατέρες Αθανάσιος Χαμακιώτης, Δημήτριος Γκαγκαστάθης, Αμφιλόχιος Μακρής, Φιλόθεος Ζερβάκος, Σίμων Αρβανίτης, Δαμασκηνός Κατρακούλης κ.α.

Ο π. Αθανάσιος Χαμακιώτης (1891-1967) [216], ευλαβής εφημέριος στη Νερατζιώτισσα του Αμαρουσίου Αττικής , αποτελούσε μια πνευματική όαση στην έρημο της πρωτεύουσας και με το συγκλονιστικό λατρευτικό – προσευχητικό του βίωμα[217] συνήρπαζε κάθε πιστό με πνευματικές αναζητήσεις. Διακρίθηκε ως ευλαβής ποδηγέτης πλείστων πνευματικών του παιδιών [218]. Ως επιστέγασμα της πνευματικής του προσφοράς και καρπός του ησυχαστικού του πόθου[219] υπήρξε η συγκρότηση γυναικείας αδελφότητας και η εγκατάστασή της στο ησυχαστήριο Φανερωμένης Ροδοπόλεως Αττικής.

Επίσης αγιασμένη μορφή της Αττικής παράλληλα με τον π. Αθανάσιο υπήρξε και ο εναρέτως και θεαρέστως βιώσας **ιερομόναχος Σίμων Αρβανίτης (1901-1988)** ο οποίος ασκούσαν στο όρος της Πεντέλης. Μετά από πλούσιο ποιμαντικό ενοριακό έργο αρχικά στην Κύμη Ευβοίας[220] και κατόπιν στη Λυκόβρυση Αττικής [221], απεσύρθη στην Πεντέλη όπου και έκτισε την Ιερά Μονή Αγίου Παντελεήμονος, συνεχίζοντας με ιερόν πόθο να εξομολογεί και να στηρίζει τα πνευματικά του τέκνα έως το οσιακό του τέλος [222]. Κοντά

του κατέφευγαν πολλοί νέοι με πνευματικές αναζητήσεις ορισμένοι μάλιστα εξ αυτών εγκαταβίωσαν στα κοινόβια που καθοδηγούσε πνευματικά ο γέροντας Αιμιλιανός[223].

Ο π. Φιλόθεος Ζερβάκος (1884-1980) [224], πνευματικό τέκνο του αγίου Νεκταρίου και ηγούμενος της Ιεράς Μονής Λογγοβάρδας στην Πάρο , συνέχισε επαξίως την πνευματική παράδοση του τόπου του όπως τη θεμελίωσαν οι καταφυγόντες εκεί κολλυβάδες πατέρες, ο σύγχρονός του άγιος Αρσένιος , ο εκ Πάρου γέρων Ιωσήφ ο Ησυχαστής κ. α. Επρόκειτο για έναν σύγχρονο νηπτικό αλλά και ιεραποστολικό άνδρα , οσιωθέντα μέσα από την άσκηση και την προσευχή , πνευματικό πατέρα δύο μοναστικών αδελφοτήτων , της ανδρώας μονής της Λογγοβάρδας και της γυναικείας των Θαψανών [225], διδάσκαλο και καθοδηγητή πλείστων πιστών[226] στην Ελλάδα και το εξωτερικό, ακλόνητο προασπιστή της ορθόδοξης πίστης[227]. Η πνευματική του πορεία επιβεβαιώνεται από το πλήθος των θαυμάτων που επιτελεί πριν αλλά και μετά την οσιακή κοίμησή του[228]. Με τον γέροντα Αιμιλιανό σχετίσθηκε , και κάποτε αλληλοεξομολογήθηκαν [229], μέσω του παπα- Δημήτρη Γκαγκαστάθη, παρέχοντάς του μέρος της πνευματικής του εμπειρίας[230] και επισφραγίζοντας την εμπιστοσύνη του στο πρόσωπο του Γέροντος με την παρότρυνση σε φιλομόναχους νέους , όπως ο σημερινός μοναχός Φ.Σ. , να ενταχθούν στην αδελφότητα της Σιμωνόπετρας.

Ο επίσης σύγχρονος, όσιος **πατήρ Αμφιλόχιος Μακρής (1888-1970)** προηγούμενος της Ι.Μ. Αγίου Ιωάννου Θεολόγου και πνευματικός πατέρας της γυναικείας Ι.Μονής Ευαγγελισμού Πάτμου[231] υπήρξε ένα πολυσέβαστο πρόσωπο για το Γέροντα . Υπήρξε και αυτός πνευματικό τέκνο του Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως[232] και συμπύκνωνε πλήθος χαρισμάτων , τα οποία , εκτός της νηπτικής εμπειρίας [233], αποτυπωνόταν στην εθνική του δράση και την κοινωνική προσφορά[234]. Διέπρεψε ως φιλόστοργος πνευματικός πατέρας σε σημείο ώστε σύμφωνα με την άποψη του μητροπολίτου Διοκλείας Καλλίστου Ware να θεωρείται ο μεγαλύτερος εξομολόγος στην Ελλάδα του 20ου αι.[235]. Σήμερα γίνονται σημαντικά βήματα για την επίσημη αγιοκατάταξή του από το Οικουμενικό Πατριαρχείο με πρωτοστάτη το πνευματικό τέκνο του π. Αμφιλοχίου , τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίο[236] μετά από πλήθος θαυμαστών σημείων[237].

Μία επίσης σεβάσμια μορφή , που συμπαραστάθηκε αδελφικά και ολόψυχα στο Γέροντα υπήρξε ο **αρχιμανδρίτης Δαμασκηνός Κατρακούλης**, πνευματικός πατέρας της γυναικείας αδελφότητας της Ι. Μονής Αγίου Ιωάννου Μακρυνού και ηγούμενος της ανδρώας Ι.Μονής Αγίας Παρασκευής Μαζίου στα Μέγαρα

της Αττικής . Φιλάνθρωπος εξομολόγος όλης της Δυτικής Αττικής , φιλακόλουθος, βαθυστόχαστος, οργανωτικός , φιλόπονός , δόκιμος χειριστής του θεολογικού[238] και κηρυγματικού λόγου , άνθρωπος βαθυτάτης νήψεως και προσευχής [239]. Την μικρή - στο ξεκίνημά της - γυναικεία αδελφότητα της Ορμυλίας , ο γέροντας Αιμιλιανός την εμπιστεύθηκε αρχικά στην μητρική και αρχοντική φιλοξενία της μονής Μακρυνού[240] όπου και πραγματοποιήθηκε η κουρά της κατοπινής γερόντισσας Νικοδήμης και ολίγων ακόμη αδελφών χάρη στη γνωριμία, την αλληλοεκτίμηση και την εμπιστοσύνη των δύο πατέρων . Υπήρξε κοινωνός της αγάπης προς την αγία Μυροφόρο και ισαπόστολο Μαρία τη Μαγδαληνή , την έφορο της Σιμωνόπετρας , την οποία επισκεπτόταν και όπου με θερμή λειτουργούσε[241].

Ένα μεγάλο κεφάλαιο στην πνευματική συγκρότηση του π. Αιμιλιανού υπήρξαν οι ιεραποδημίες του στο Άγιον Όρος και η σφυρηλάτηση πνευματικών δεσμών με ιερές μορφές του Άθω. Ξεκίνησε με την εντρύφησή του στη νηπτική παράδοση του **οσίου Γέροντος Ιωσήφ του Ησυχαστού**, τον οποίο γνώρισε μέσα από τη ζωή των πνευματικών του τέκνων και τα γραπτά κείμενά του[242]. Πρόκειται για τη σημαντικότερη ίσως νηπτική μορφή του 20ου αιώνας με αξιόλογη προσφορά στον αγιορειτικό και τον οικουμενικό μοναχισμό[243]. Ενταγμένος σε μια φιλοκαλική παράδοση [244], συνετέλεσε τα μέγιστα στην πνευματική ανάκαμψη του αγιορειτικού μοναχισμού[245] και χάρισε ανανεωτική πνοή στον εκτός αγίου Όρους μοναχισμό ανδρικό και γυναικείο [246].

Ο π. Αιμιλιανός σχετίζεται καταρχήν με τον κατά πνεύμα υιό του Γέροντα Ιωσήφ, ιερομόναχο **π. Εφραίμ Κατουνακιώτη** απ' όπου διδάσκεται τα προκαταρκτικά της νοεράς προσευχής και της νήψης , φθάνοντας αργότερα να χαρακτηρίζεται από τον ερημίτη παπα-Εφραίμ «χρυσόγλωσσος και σεβαστός»[247]. Γνωρίζεται επίσης με τους ιερομύστες της μοναστικής παράδοσης του Άθω **γέροντα Παΐσιο , προηγούμενο Εφραίμ Φιλοθείτη** [248], **προηγούμενο Χαράλαμπο Διονυσιάτη**[249] και πλείστους άλλους γνωστούς και αγνώστους, από τους οποίους συλλέγει το μέλι της ησυχαστικής και νηπτικής ζωής.

[Συνεχίζεται]

[215] Ιερομ. Σεραπίωνος Σιμωνοπετρίτου , μνημ. εργ., σ. 109-110.

- [216] Νεκταρίου Αντωνοπούλου Αρχιμ., *Ιερομόναχος Αθανάσιος Χαμακιώτης* , εκδ. Ακρίτας Αθήνα 1998 (2) σ.11-35.
- [217] Οπ. παρ., σ. 37-68
- [218] Οπ. παρ., σ. 141-165
- [219] Οπ. παρ., σ. 231-263
- [220] Μοναχού Ζωσιμά , *Ιερομόναχος Σίμων Αρβανίτης (1901-1988) Η ζωή και το έργο του*, Αθήναι 1996 σ. 40-67.
- [221] Οπ.παρ., σ. 73-96
- [222] Οπ. παρ. σ. 99-220 και 231- 457
- [223] Μοναχού Μωϋσέως Αγιορείτου, *Ιερές μορφές του αγίου Όρους*, σ.308 και 310.
- [224] Μοναχού Θεοκλήτου Διονυσιάτου, *Ο Όσιος Φιλόθεος της Πάρου*, Πάρος 1999, σ. 81-107
- [225] Οπ. παρ. , σ. 165-174 και 297-306.
- [226] Αρχιμ. Αιμιλιανού , οπ.παρ. , Κατηχήσεις τ. 1 , σ. 168.
- [227] Μοναχού Θεοκλήτου Διονυσιάτου, οπ. παρ., σ. 214-235.
- [228] Οπ. παρ. σ.256-296
- [229] Μοναχού Μωϋσέως, οπ.παρ., σ. 445
- [230] Στυλιανού Κεμεντζετζίδη, *Παπα-Δημήτρης Γκαγκαστάθης 1902-1975, Βίος -θαύματα- νουθεσίαι και επιστολαί*, εκδ. Ορθ. Κυψέλη , Θεσσαλονίκη 1990 (2), σ. 238-245.
- [231] Αρχιμ. Παύλου Νικηταρά, *Ο γέροντας Αμφιλόχιος Μακρής*, εκδ. Επτάλοφος Αθήνα 1992 (3), σ. 30-33 και 49-54.
- [232] Κλείτου Ιωαννίδη, *Σύγχρονοι άγιοι γέροντες*, Λευκωσία 1994, σ. 167-175.
- [233] Αρχιμ. Αιμιλιανού , οπ.παρ. , Κατηχήσεις τ. 1 , σ. 168.

[234] Αρχιμ. Παύλου Νικηταρά ,οπ. παρ. σ. 33-38, 49-54 και Ι.Μ. Παναγίας Ελεούσας Καλύμνου, *Ο Γέροντάς μας* , Κάλυμνος 1986 σ. 67-76.

[235] Κλείτου Ιωαννίδη, οπ. παρ. , σ. 175.

[236] Αρχιμ.Παύλου Νικηταρά, οπ. παρ., σ. 15-16 και Πρεσβ. Θεμιστοκλέους Χριστοδούλου, *Γέροντος Παύλου Νικηταρά , Πνευματικές νουθεσίες από το νησί της Αποκαλύψεως* , εκδ. Ομολογία, Αθήνα 2002 σ. 24-27

[237] Αρχιμ. Παύλου Νικηταρά ,οπ. παρ. σ. 61-67 .Ι.Μ. Παναγίας Ελεούσας Καλύμνου, οπ.παρ. σ. 105-113.

[238] Αρχιμανδρίτου Δαμασκηνού, *Ωδή υπέρ του Αγαπητού*, εκδ. Ευεργέτιδος, εν Μεγάρους 1998 σ. 15-42.

[239] Αρχιμανδρίτης Δαμασκηνός Κατρακούλης , στο περιοδικό «*Όσιος Γρηγόριος*», εκδ. Ι.Μ. Γρηγορίου τ. 26 , 2001 , σ. 66 – 74.

[240] Μοναχού Μωϋσέως, οπ.παρ., σ. 445.

[241] Ι.Μ. Αγίου Ιωάννου Μακρυνού, *Ο πατήρ Δαμασκηνός*, Μέγαρα 2006 , σ. 272 – 274 , 505 – 506.

[242] Πρόλογος του γέροντος Αιμιλιανού στο βιβλίο του μοναχού Ιωσήφ Βατοπαιδινού, *Ο Γέρων*

[243] *Ιωσήφ ο Ησυχαστής*, εκδ. Ι.Μ. Βατοπαιδίου (4) 1998 σ. 2-5.

[244] Άρθρο του αρχιμ. Εφραίμ,καθηγουμένου Ι.Μ. Βατοπαιδίου, με τίτλο «Η προσφορά του Γέροντος Ιωσήφ του Ησυχαστού στον Ορθόδοξο μοναχισμό» στο περιοδικό « *Όσιος Γρηγόριος* », εκδ. Ι.Μ. Γρηγορίου τ. 27 2002 , σ.14 – 29.

[245] Μοναχού Μωϋσέως Αγιορείτου, Οι πνευματικοί πρόγονοι του Γέροντος Ιωσήφ του Ησυχαστού , στο συλλογικό τόμο : « *Γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής , Άγιον Όρος – Φιλοκαλική εμπειρία* », εκδ. Ι.Μ. Βατοπαιδίου, Άγιον Όρος 2007 σ. 85-92 . Αυτόθι : Δημητρίου Τσελεγγίδη, Ο Γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής συνεχιστής της ησυχαστικής και φιλοκαλικής παραδόσεως , σ. 145-156.

[246] Οπ.παρ. Γεωργίου Μαντζαρίδη, Ο Γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής και η ανάκαμψη του αγιορειτικού μοναχισμού, σ.158-167

[247] Οπ. παρ. Ανέστη Κεσελόπουλου, Ο γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής και ο γυναικείος μοναχισμός σ. 263-270

[248] Ιερομ. Σεραπίωνος Σιμωνοπετρίτου , μνημ. εργ. , σ. 110

[249] Οπ. παρ. σ. 108